

توقيع خطاب به محمد شاه (از سیاه دهن)	عنوان
حضرت نقطه اولی	صاحب اثر
کتاب "حضرت نقطه اولی" ، جناب فیضی ، صفحه ۲۲۰ - ۲۲۱	مأخذ
كتاب "عهد اعلی" ، أبوالقاسم افنان ، صفحه ۲۶۲ مجموعه خصوصی ۶۰۰۵ ، صفحه ۲۴۰	ساير مأخذ
قرية سیاه دهان، قرب مدينة قزوین "When He reached Kinar-Gird a fresh order came from the Prime Minister appointing the village of Kulayn as an abode and dwelling-place. There He remained for a period of twenty days", A Traveler's Narrative, pp11 كتاب "حضرت نقطه اولی" ، جناب فیضی ، الصفحة 219 تاريخ سمندر، الصفحة 97 – 98 "وقد أمرَ الباب في الذهاب إلى تبريز تَّوَّ وصحبه الحرس أنفسهم تحت امرة محمد بيك إلى إقليم آذربيجان الشمالي الغربي ... ولما كانت الأوامر قد أعطيت لمنعه من الدخول إلى البلاد التي يمر بها في طريقه إلى تبريز حضر فوج من أحباء قزوين ممّن علموا بقرب مجيء رئيسهم المحبوب عند قرية سیاه دهان" ، مطالع الانوار، نيل زرندي ، الفصل 12	محل النزول
سنة 1263هـ / 1847م	سال النزول
محمد شاه القاجاري، ثالث الشاهات القاجارية، حكم إيران (1808-1949)م، توفي بعد إصابته بمرض التفلون.	مخاطب

بسمه تبارک و تعالی

الحمد لله الذي يَمْنُّ على ما يشاء بحكمه سبحانه وتعالى عمّا يصفون

الله يعلم اول خدا شاهد است بر حال من وكفى به شهیداً که ذنبی متحمل نشده ام که باعث چنین حکمی شده باشم اگر چه بر مضمون کلام امیر المؤمنین: "وُجُودِيْ ذَنْبٌ لَا يُقَاسُ بِهِ ذَنْبٌ"¹ معترفم در هر حال و مجمل آنکه اگر مؤمن و حال آنکه هستم به شهادت خداوند و اولیاء او که حکم آن به مضمون حدیث شریف: "مَنْ أَهَانَ لِي وَلِيًّا فَقَدْ بَارَزَنِي بِالْمُحَارَبَةِ"² این نوع سلوک جائز نیست و اگر کافرم و حال آنکه به ذات مقدس خداوند و علو مقام اهل بیت عصمت که نیستم و حال آنکه کافر هم در ظل عنایت شاهنشاهی در هر ارض بسیار است باز این نوع حکم جائز نیست علی ای حال با یکنفر ذریه رسول این

¹ المرجع: [؟] "إذ قلت أذنبت مجيبة، وجودك ذنب لا يقاس به ذنب"، آشعار حسين بن منصور الحلاج، ريحانة الادب، ج 2، ص 61

² "عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ جَبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، عَنْ اللَّهِ تَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: مَنْ أَهَانَ لِي وَلِيًّا فَقَدْ بَارَزَنِي بِالْمُحَارَبَةِ، وَإِنِّي لَأَسْرَعُ شَيْءًا إِلَى نُصْرَةِ أُولَيَائِي، لَأَنِّي لَأَغْضَبُ لَأُولَيَائِي كَمَا يَغْضِبُ اللَّيْلُ الْحَرَبُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ إِلَّا قَاعِلَهُ تَرَدِّدِي فِي قَبْضِ رُوحِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرُهُ الْمَوْتَ وَأَكْرُهُ مَسَاءَتَهُ، وَلَا بُدَّ لَهُ مِنْهُ، وَمَا تَعَبَّدَ لِي عَبْدِي الْمُؤْمِنِ بِمِثْلِ الرُّهْدِ فِي الدُّنْيَا، وَلَا تَقْرَبَ إِلَيَّ عَبْدِي الْمُؤْمِنُ بِمُثْلِ أَدَاءِ مَا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَلَا يَرَأُ عَبْدِي يَتَقْرَبُ إِلَيَّ بِالْتَّوَافِلِ حَتَّى أَحِبْهُ، فَإِذَا أَحِبْتُهُ كُنْتُ لَهُ سَمْعًا، وَبَصَرًا، وَلِسَانًا، وَبَدَدًا، وَمَؤْيدًا، إِنْ سَأَلْنِي أَعْطِيَتُهُ، وَإِنْ دَعَنِي اسْتَجَبْتُ لَهُ، وَإِنْ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمْنَ يَسْأَلْنِي الْبَابَ مِنْ الْعِبَادَةِ لَوْ أَعْطَيْتُهُ إِيَّاهُ لَدَخْلَهُ الْعُجْبُ فَأَفْسَدَهُ ذَلِكَ، وَإِنْ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمْنَ لَا يُصْلِحُهُ إِلَى الْغَنِيِّ، وَلَوْ أَفْرَغْتُهُ لِأَفْسَدَهُ ذَلِكَ، وَإِنْ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ مَنْ لَا يُصْلِحُهُ إِلَى الْفَقْرِ، وَلَوْ أَغْنَيْتُهُ لِأَفْسَدَهُ ذَلِكَ، وَإِنْ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ مَنْ لَا يُصْلِحُهُ إِلَى الصَّحَّةِ، وَلَوْ أَسْقَمْتُهُ لِأَفْسَدَهُ ذَلِكَ، وَإِنْ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ مَنْ لَا يُصْلِحُهُ إِلَى السَّقْمِ، وَلَوْ أَصْحَحْتُهُ لِأَفْسَدَهُ ذَلِكَ، إِنِّي أَدْبُرُ عِبَادِي يَعْلَمِي بِئْلُوِّهِمْ، إِنِّي عَلِيمُ خَيْرِهِمْ"، نوادر الاصول، الترمذی، ج 2، ص 232

نوع حکم لایق نیست و حال آنکه حکم الله مشهود است ﴿ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا
الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى ﴾³ و حکم ﴿ مِنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ ﴾⁴ هم در نظر اقدس ظاهر است
و اگر فی الواقع امری بر من مشتبه آنهم فرض است بر شما که سبب هدایت گردید و حال
آنکه بفضل الله و منه بقدر خردلی ذنب از خود گمان ندارم و هرگاه مشاهده آثاری که از سر
مشیت الهی ظاهر شده ملاحظه نمایند رافع سوء ظن خواهد شد و هرگاه با وجود این مستحق
قتلهم بذات مقدس الهی که مشتاقم بموت اشد اشتیاق طفل به ثدی امش بسم الله و بالله
منتظر حکم و راضی بقضاء خداوندم و این حکم احلی است در نزد من از عسل ازید غیر
این مختصری از حال خودم در مقام فقر و فخر که اظهار نمودم و این مرحله هم امروز
ظاهر است که سنگ ریزه های ارض مأمور بها اسم مرا می شناسند اگرچه برسم عارف نباشد
لایق بر حضرت نیست ملاحظه قلوب اقربا راهم از رافت و رحمت خود نموده و هرگاه مقصود
درب خانه بستن بر خود است مرا بمحل نیکوئی فرموده بحول الله امیدوارم اینکه مفتوح
نگردد.

³ القرآن الكريم، سورة الشورى (42)، الآية 23

⁴ القرآن الكريم، سورة المائدة (5)، الآيات 44، 45، 47

[ابجد هوز] إضافة أو تعديل مقتراح للنص

"ابجد هوز" لا تغير في النص، انما أضيفت الأقواس للتوضيح

"ابجد هوز" لا تغير في النص، انما أضيفت الأقواس كعلامة لتحديد الأحاديث الشريفة

﴿والعَصْر﴾ لا تغير في النص، انما أضيفت الأقواس كعلامة لتحديد الآيات القرآنية

لا وجود للفقرات في النسخة المعتمدة